

Cal Palahí

Gelida

Ubicació

Comarca: Alt Penedès
Lloc/Adreça: Carrer Major, 100.

Coordenades:

Latitud: 41.441230953353
Longitud: 1.8612860910002
UTM Est (X): 404873
UTM Nord (Y): 4588365

Classificació

Número de fitxa 08091 - 402
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Modernisme
Segle XX
Any 1911
Autoria de l'element: Desconeguda
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: Ha estat restaurada recentment.
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: 4885219DF0848N0001OQ
Data de registre de la fitxa: dj., 20/06/2024 - 19:07

Descripció

Presenta una estructura de planta rectangular que inclou planta baixa i un pis. L'edificació segueix una ordenació tradicional amb dos eixos verticals d'obertures.

En la planta baixa, destaca una porta amb arc escarser flanquejada per una finestra amb reixa de forja. Al pis superior, s'observen dos balcons amb barana de forja, bombats, entre els quals sobresurt el balcó principal. La decoració de la façana és de caràcter modernista, i es caracteritza per esgrafiats amb motius florals que també es reproduïxen en forma de garlandes esgrafiades que emmarquen els balcons.

La part més distingida de l'estructura es localitza en el capcer, on una cornisa sinuosa és coronada amb una palmeta. Just sota aquesta, i al centre de la façana, una orla inclosa emmarca la data de construcció de l'edifici, l'any "1911". A més, és remarcable el color salmó de la façana i la combinació ocre dels esgrafiats.

Història

L'eix dels carrers del Marquès de Gelida – Major - Pi és l'artèria principal del poble de Gelida, el qual s'havia bastit sobre l'antic camí de Sant Llorenç d'Hortons. Al seu voltant, es van anar constituint els edificis entre mitgeres, i alguns dels antics, es van substituir a finals del segle XIX i principis del XX per grans casals modernistes encara existents com si es tractés d'una espina de peix, tal com s'il·lustra a la ruta modernista de Gelida.

El carrer Major, juntament amb els carrers del Marquès de Gelida i Pi es van nodrir de la incorporació de la població del creixement de les papereres al segle XIX com del creixement demogràfic de la bonança de la vinya. I al primer terç del segle XX van allotjar els nous edificis d'estils modernistes i eclèctics que substituïen els vells per allotjar les famílies de la pujança econòmica de la població i els nouvinguts atrets per l'estil de residència d'estiueig que es va promoure a la vila.

Tal i com apunten Lacuesta i González en el seu estudi del modernisme a l'àrea de Barcelona i rodalies, el fenomen de l'estiueig incorporava el modernisme com a corrent arquitectònic, i amb ell aquella actitud intel·lectual i cultural d'arrel romàntica. Cal recordar que el fenomen de l'estiueig es va establir com una pràctica habitual entre la burgesia a principis del segle XX, influenciat per les corrents higienistes que van emergir en resposta a la creixent industrialització de la nova Barcelona. Aquest moviment buscava espais naturals, tant marítims com muntanyencs, que oferissin un ambient net i sec per ser considerats ideals per a la recuperació de la salut i el benestar.

Bibliografia

ALONSO, Gemma (2012). L'estiueig a Gelida 1880-1940. Anàlisi dels fons documentals i fotogràfics. Treball de recerca del Màster d'Arxivística i Gestió de Documents. Escola Superior d'Arxivística i Gestió de Documents.

CARAFÍ, Mercè (1998). L'Abans. Recull gràfic de Gelida, 1890-1965. Efadós Editorial.

LACUESTA, Raquel, i GONZALEZ, Xavier (2006). Modernisme a l'entorn de Barcelona. Arquitectura i paisatge. Barcelona: Diputació de Barcelona.

RIUS, Jaume et al. (2011). Gelida. Retrats d'un temps. Andana Edicions.

